

REBECCA CONNOLLY

The background of the cover features a white ship with a dark hull, seen from a front-quarter perspective, sailing on a dark blue sea with white-capped waves. The sky is a deep, dark blue, filled with numerous small white stars and a prominent crescent moon in the upper right quadrant. The overall mood is mysterious and dramatic.

ZÁŘIVÁ
NOC
HVĚZD
A LEDU

Příběh lodi Carpathia, která se jako jediná vydala
na pomoc potápějícímu se Titaniku.

**ZÁŘIVÁ
NOC HVĚZD
A LEDU**

A BRILLIANT NIGHT OF STARS AND ICE
Copyright © 2022 Rebecca Connolly
Czech translation © 2022 Dobrovsky
Published under license from Shadow Mountain Publishing

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Přemysl David, 2023
Cover © Zhivko P. Petrov, 2023
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3544-0 (pdf)

**ZÁŘIVÁ
NOC HVĚZD
A LEDU**

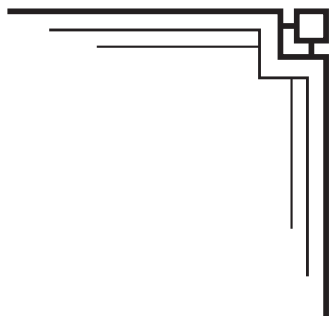
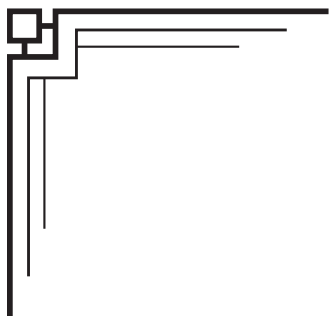
REBECCA CONNOLLY

přeložil Přemysl David

VENDETA

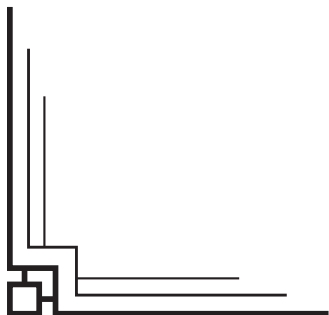
*Pro tátu,
mého spolumilovníka historie a knihomola,
za všechnu podporu, povzbuzování, lásku a smích.
Jsi nejlepší!*

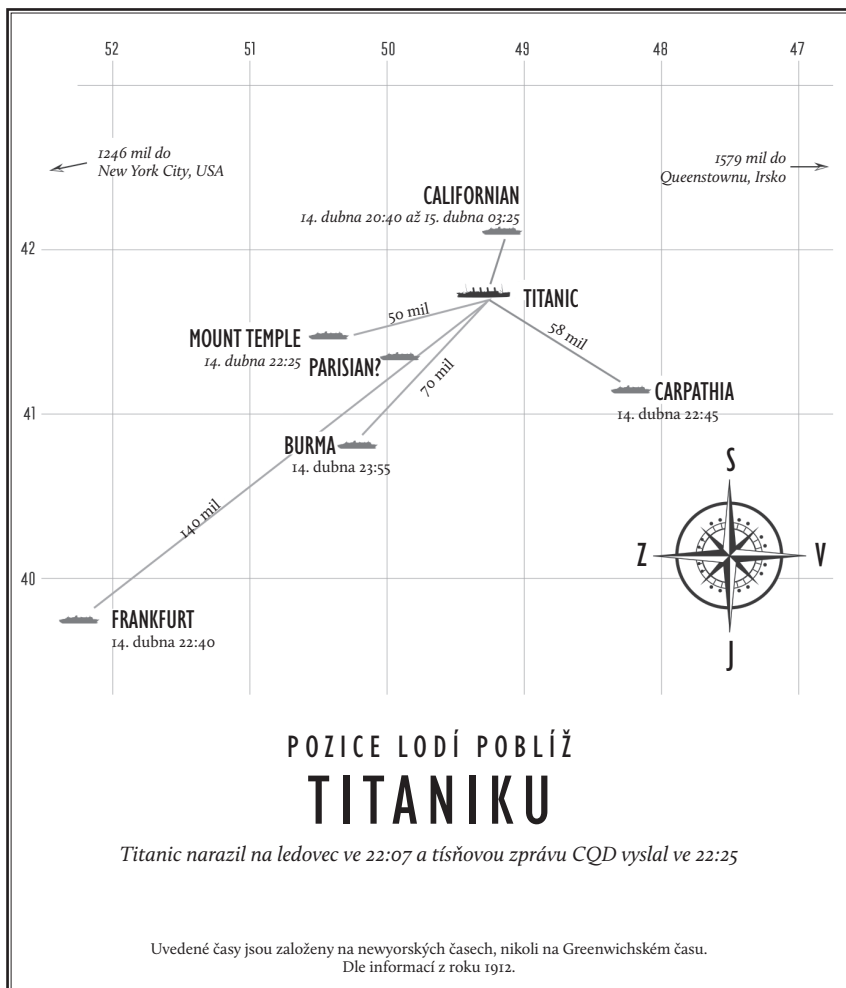
*A pro horkou čokoládu Bewley's,
lahodný irský poklad, který jsem docela příhodně
objevila při výpravě, jež byla inspirací
pro tuto knihu. Sláinte!*

„Děkujeme Ti, že ačkoli za běžných okolností životních zdají se sobectví a lakota býti v převaze, právě v časech nouze a nebezpečství prosadí se vznešenost ducha, onoho božského v nás, a dělá z lidí hrdiny.“

— Modlitba reverenda Henryho Coudena
při zahájení zasedání Sněmovny reprezentantů USA,
pátek 19. dubna 1912

POZICE LODÍ POBLÍŽ TITANIKU

Titanic narazil na ledovec ve 22:07 a tísňovou zprávu CQD vyslal ve 22:25

Uvedené časy jsou založeny na newyorských časech, nikoli na Greenwichském času.
Dle informací z roku 1912.

POSTAVY

Carpathia

Kapitán Arthur Rostron

Vrchní důstojník Thomas Hankinson

První důstojník Horace Dean

Druhý důstojník James Bisset

Třetí důstojník Eric Rees

Čtvrtý důstojník John Barnish

Harold Cottam

Hlavní inženýr Alexander Johnston(e)

Hlavní stevard Henry Hughes

Správce Ernest Brown

Doktor Frank McGhee

Doktor Vittorio Riscato

Doktor Arpad Lengyel

Julia Smythová

Mary Glynnová

Catherine Petersová (Katie)

Katherine McCarthyová (Katie)

Catherine Connollyová (Kate)

Martin McMahon

Martin Gallagher

Margaret Mannionová

Margaret Brownová (Molly)

Noël Leslieová, hraběnka z Rothes

J. Bruce Ismay

Sarah Rothová

Sir Cosmo a Lady Duff-Gordonová

Cestující Carpathie

Louis a Augusta Ogdenovi

Carlos a Katherine Hurdovi

Ctihodný Otec Roger Anderson

Otec Albert Hogue

Záchranný člun č. 13

Ruth Beckerová

Doktor Washington Dodge

Elizabeth Dowdellová

Ethel Emanuelová

Helmina Josefina Nilssonová

Artur Olsen

Marguerite „Margit“ Sandströmová

Beatrice Sandströmová

Agnes Sandströmová

Titanic

Druhý důstojník Charles Lightoller

Třetí důstojník Herbert Pitman

Čtvrtý důstojník Joseph Boxhall

Harold Bride

New York

Senátor William Smith

paroplavební generální inspektor USA

George Uhler

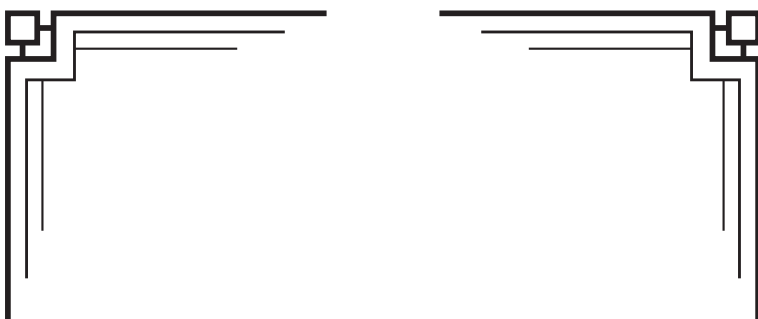
Ellen Connolly McGuckianová (Nellie)

Cestující Titaniku

Catherine Connollyová (Kate)

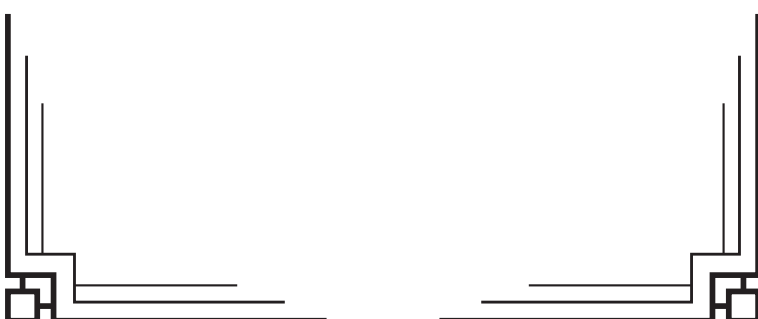
Mary McGovernová

„Slyšel jsem, že lezcům sestupujícím z výšin je souzeno zavřít oči a znovu prožívat výjevy dne, vydat se zpět ve svých šlépějích přes kamení a led. Obdobně se mně vrací miliony mil moře, jež jsem překonal, a tisíce lidí, které jsem s sebou vezl – bez jediné ztráty života na vrub lodi. Tato myšlenka přináší opodstatnění jednoduché víry, jež se nese s námořníkem. Víry, která již dávno dala základ mé životní filozofii – totiž že naše konce řídí jistá Prozřetelnost.“

— Kapitán Arthur Rostron,
Home from the Sea, 1931

PRVNÍ KAPITOLA

RMS *Carpathia* • 10. dubna 1912

Arthur Rostron pomalu vydechl a vychutnával si poslední chvíle klidu, jež mu byly dopřány na můstku RMS *Carpathie*, než nadobro vyplují na moře. Brzy se k němu připojí kormidelník stejně jako lodivod, jenž loď bezpečně vyvede z přístavu. Zatím byl však na můstku sám. Ze své současné pozice slyšel zvuky z paluby a viděl takřka každou činnost, kterou provádějí jeho muži.

Měl schopnou posádku. Více než schopnou. Dost pravděpodobně by s lodí dokázala doplout až do Fiume a zase zpátky, aniž by on musel vydat jediný rozkaz. Na tuto cestu však měli být téměř plně naloženi cestujícími, a tak museli být důstojníci a posádka neustále ve střehu. A jejich touha ukázat to nejlepší, co v nich je, znamenala, že budou pracovat s ještě větší úctou k jeho postavení než obvykle.

Tuto úctu si vysloužil během své dlouhé kariéry, a přestože si ji cenil, nijak zvlášť neprožíval to, že velí své posádce, když jsou více než schopní vzít své činy do vlastních rukou. Jakmile uslyšel zvuk klaksonu, jenž prořízl vzduch, ústa se mu stočila do lehkého úsměvu. Byl krásný den, slunce jasně svítilo a větru bylo pomálu. Lepší předzvěsti hladké plavby si ani nedokázal představit, a to ho povzbudilo.

Ozvala se poslední výzva k nástupu cestujících, z nichž se někteří – jak už bylo zvykem – teprve teď trousili na palubu. Nikdy se to neobešlo bez opozdílů. Neotočil se, aby se na ně podíval. Raději upíral svou pozornost k moři, dokud nevyplují. Koneckonců, brzy je pozná víc než dobře. Dnes večer se bude muset při večeři ukázat mezi cestujícími první třídy, kdyby z žádného jiného důvodu, tak proto, aby na ně udělal dojem. S tím, jaký rozruch dělala společnost White Star Line kolem svých nových plavidel, bylo jasné, že jejich starší loď společnosti Cunard zkrátka nebude působit tak vznešeně. *Titanic* byl možná vyšperkovaný vši parádou podle poslední módy, ale na služby, které mohla cestujícím nabídnout *Carpathia*, nikdy nebyly sebemenší stížnosti. *Titanic* nabízel extravaganci a okázalost, ale *Carpathia* si vysloužila úctu a obdiv svými vlastními zásluhami.

Téměř osm set cestujících nebyl nikterak malý počet, když měla bezmála třetinovou tonáž *Titaniku*, avšak nikdo by nemohl tvrdit, že se na *Carpathii* cítil stísněně. Byla to dobrá loď a opravdu slušné plavidlo pro všechny výpravy. Stále v sobě měla dost života, a co jí chybělo v parádě, doháněla zkušenostmi.

A Arthur měl za sebou desítky let zkušeností s kapitánováním takové lodi.

Ani *Titanic* nemohl slíbit parádu a zkušenost zároveň.

Nemohl vyčítat, a taky nikdy nevyčítal, kapitánu Smithovi, že přijal velení nad *Titanikem*, místo aby odešel do důchodu, jak někteří očekávali. Proč nezažít ještě jednu spanilou jízdu na moři a psát přitom dějiny? Edwardu Smithovi záviděl ne jeden námořník. Mnozí z nich toužili po příležitostech a potenciálu, které byly nyní, jak se zdálo, souzeny pouze mladým.

Ale Arthur byl šťastný tam, kde je. *Carpathia* byla mnohem víc jeho krevní skupina. Jeho vkus. Byla spolehlivá a zdatná, nenápadná a skromná. Nemusela nic dokazovat novinářům

ani veřejnosti a ani on nemusel nic dokazovat, když ji kapitánoval.

Moře bylo jeho velkou láskou a on ho hodlal brázdit dál a dál, dokud bude moct.

A dokud mu to dovolí manželka.

Zlehka se pousmál, když na ni pomyslel. Ten její sarkastický pohled na jeho lásku k moři. Zdálo se, že Ethel nevádí, když je pryč na moři, a náležitě si vážila jeho přítomnosti, když byl doma v Liverpoolu – ale jestlipak by něco namítala, kdyby se rozhodl zůstat nablízku moři až do chvíle, kdy se sám neudrží na nohou? Bude to muset zjistit, až bude zase na pevnině.

Mluvila o moři jako o jeho „druhé velké lásce“, a někdy „druhé ženě“, ale vždy z toho byla jasně cítit náklonnost. Měl štěstí, že má Ethel pro jeho vášeň takové pochopení a že si dokáže skvěle poradit, i když on není nablízku. Při vši péči o jejich čtyři děti si dokonale osvojila umění řízení a organizace a to, že ji děti vysloveně zbožňovaly, mělo svůj důvod. Když byl on na moři, doma nikdy nenastala situace, kterou by nezvládla, a čím déle trvalo jeho manželství, tím větší k ní choval úctu.

Na rtech mu přelétl teskný úsměv, když se mu v mysli začal zhmotňovat její obraz – laskavé, tmavé oči a v jejich hloubi všechen úsměv světa a zároveň se v nich jaksi zrcadlilo všechno, co miloval na svém domově. Snad to všechno má pro zmoženého námořníka něco do sebe. Navracet se do svého domovského přístavu. A k pohodlí, jež takový návrat domů skýtá.

„Jsme připraveni odrazit, kapitáne, jakmile uznáte za vhodné,“ ozval se hlas jeho prvního důstojníka Horace Deana, nadějněho muže, který rozhodně neměl hlavu jen na klobouk. Přistoupil k Arthurovi a široce se usmíval. Po jeho boku stáli tři další důstojníci, černé uniformy nažehlené, zlaté knoflíčky se jen blyštily.

Arthur jim úsměv opětoval. „Velmi dobře, pane Deane. Jste připraven opět se shledat s Fiume?“

Dean se lehce usmál a kolem tmavých očí se mu objevily vrásky. „Ano, pane, a zase pocítit teplejší podnebí.“

„Už jste moc dlouho pryč z Anglie, pane Deane, pokud shledáváte nynější počasí příliš chladným.“ Arthur kývl na mladšího muže po Deanově levici. „Pane Bissete, jaké hlášení máte vy?“

Druhý důstojník vystoupil a rázně srazil podpatky. Dychtivě se usmíval a upravoval si čepici na tmavých vlasech. „Vše v pořádku, kapitáne. Zkontroloval jsem pana Cottama v telegrafní místnosti a je na svém místě.“

„Ve svém věku by měl být na svém místě úplně všude,“ zabručel dobrácky statný Skot po Deanově pravici a od smíchu se mu roztřepal knírek. „Takové pískle. Ťu túúú.“

Arthur na to nemohl nic namítat. Přikývl a stále se usmíval. „To ano, ale kdykoli vezmu nejmladšího čerstvého absolventa telegrafické školy jako našeho telegrafistu, co vy na to, Johnstone?“

Skot přikývl a světlo se odrazilo od šedin rozesetých po jeho zrzavých vlasech. „Ano, kap'táne. A navíc, na co by nám byly všemožné ozdůbky a cingrlátka, jako na některých lodích, když máme jednoznačně nejlepší posádku?“ Pokynul směrem na palubu a všichni muži se otočili a svižně to ověřili pohledem skrz veliký otvor z můstku nad ní. Zvedl se slabý vánek, který k nim donesl vůni mokrého dřeva z doků v New York City.

Arthur si sám pro sebe zamručel. Nemělo smysl jakkoli reagovat na Johnstonovu průpovídku, neboť nikomu z nich neuniklo, na co naráží. Spousta námořníků byla roztrpčená skrz všechny extravagantní výstřelky White Staru, ať už byli přímo z jejich řad, nebo z jiných. Sláva a pozornost, jimž se těšil *Olympic* i *Titanic*, vyvolávaly nelibost v každém, kdo s nimi nějak nesouvisel.

Nemluvě o potenciálních cestujících, kteří chtěli svůj kousek z onoho vzrušujícího nového zážitku.

Dříve tohoto dne, než začali cestující nastupovat na palubu, hovořil Arthur se všemi svými důstojníky a posádkou a připomněl jim jejich význam a příležitost, jež před nimi leží, ale možná by stálo za to, připomenout jim to ještě jednou, napadlo ho. Povzbudit je. Dát jim najevo důvěru, jakou v ně chová.

Význam nelze přikládat jen nejhlasitějšímu ze všech hlasů nebo nejjasnější hvězdě, byť si o to třeba říkají sebevíc.

Arthur pohlédl za tři důstojníky na čtvrtého a posledního muže, který se k nim připojil – na svého věrného vrchního důstojníka Thomase Hankinsona. Neplavili se spolu mnohokrát, ale tento tvrdý muž znal moře jako milovaného přítele a plavil se po něm déle než samotný Arthur.

Vrchní důstojník byl nenápadný muž střídmy slov, ale kývl na pozdrav a pod hustým, avšak pěstěným knírkem se mu viditelně chvěl úsměv.

Hankinson klidně mohl kapitánovat loď stejně schopně jako Arthur, o tom nebylo pochyb, a byl vděčný, že má takového muže mezi svými důstojníky a že drží dohled nad palubou.

„Jestli smím, pane,“ vstoupil do toho Bisset váhavým hlasem. Arthur přikývl, ihned ve střehu. „Pokračujte.“

Bisset na okamžik sklonil bradu. „Cottam prý slyšel nějaké řeči o ledu. Hodně řečí.“

Napětí z Arthurova hrudníku a ramen opadlo, když se nadechl, a přistihl se, jak se na mladého druhého důstojníka usmívá. „Je duben, Bissete. Někjaký led se objevit může a fámy se budou šířit tak či tak.“

„Žádné fámy, kapitáne,“ trval na svém Bisset a nenechal se rozhodit Arthurovým žertovným popichováním. „Hlášení. Nejsem v žádném případě panikář, ale fakta jsou fakta. Množství ledu plující na vodě je značně větší než obvykle.“

Arthur se nad tím na chvíli zamyslel a vrhl na svého mladého důstojníka zkoumavý pohled. „Pane Deane, byl byste tak

laskav a vysvětlil druhému důstojníkovi, proč pro nás něco takového není důvodem k obavám?“

Dean, navykly na to, že je Arthurovou pravou rukou, sotva hnul brvou. „Protože díky kurzu *Carpathie* poplujeme více než osmdesát mil jižně od cest vedoucích na západ, kde se vyskytuje nebezpečný led. My bychom se s žádným potkat neměli.“

„Přesně.“ Arthur přikývl a přesunul svou pozornost zpátky na Bisseta. „Nemám žádné obavy, vezmeme-li v potaz náš kurz, ale řeči, hlášení a nevím, co všechno, také nemůžeme brát na lehkou váhu. Máte bystré oko?“

„Ano, pane,“ odvětil Bisset. Zkroušeně zkřivil ústa. „Říkají, že mám přímo ostříží zrak, jestli to k něčemu bude.“

Ze skupinky se ozval uznalý smích a Arthur poplácal Bisseta po rameni. „Pak tedy můžete být naším ostřížem ledu, což?“

„Jak si přejete, kapitáne.“ Bisset přikývl a odstoupil, bradu vzhůru.

Další nadějný mladík – se slibnou budoucností, zůstane-li u této práce.

Arthur ještě jednou přejel pohledem ke Skotovi. „Na vašem úseku je vše v pořádku, Johnstone?“

Odpovědí mu bylo rozhodné přikývnutí. „Ano, kap'táne. Hoši dole jsou víc jak připravení. Stačí slovo a postaráme se o to, aby tahle stará dáma ze sebe vydala všechno.“

„Ne zas tak stará,“ podotkl Arthur a pozvedl obočí. „Sotva dvanáct roků.“

Johnston si lehce odfrkl. „Patří do pravěku, kap'táne, v této době a s tímto věkem. Život v sobě ještě má, ale není už žádná mladice.“

O tom nebylo pochyb.

„Hankinsone?“ vyzval ho Arthur a obrátil svou pozornost zpátky k vrchnímu důstojníkovi.

„Vše připraveno, pane. Čekáme na váš povel.“

Arthur pohlédl na každého z přítomných důstojníků, potom si odkašlal.

„Dobrá, dostaneme tedy naše cestující tam, kam potřebují. A budou tam dřív, než si vůbec uvědomí, že jsou na cestě. Prosím pěkně, muži, dejte se do práce. Kupředu s ní, držte ji v klidu, a ať už jsme notný kus od New Yorku.“

„Ano, kapitáne,“ odvětili jako jeden. Bisset a Johnston se odešli věnovat svým povinnostem, Hankinson dohlížel na dění na palubě, zatímco Dean předstoupil po boku Arthura na můstku.

Arthur se na něj téměř nepodíval a skrýval úsměv. Když Arthur vystoupil na svůj post, Dean nevědomky – nebo možná vědomě – přesně zkopíroval jeho postoj a pozici. Že by odraz jeho ctižádosti?

„Opravdu vás ten led ani trochu neznepokojuje, pane?“ zeptal se Dean mnohem tišším hlasem, oči upřené na obzor, který byl dokonale jasný, polední slunce vysoko nad nimi.

Arthur zavrtěl hlavou a vypnul ramena. „Opravdu ne, Deane. Ano, letos je mírně chladněji než obvykle v tuto roční dobu, ale jsme od něj dostatečně na jih. Znepokojené by měly být lodě na severu, nikoli my.“

Dean se zamručením přitakal. „Pravda, pravda, pane. Jeden můj přítel od White Staru dostal práci na *Titaniku* a právě na něm pluje.“

„Vskutku?“ Arthur udělal grimasu, ohromen sám sobě navzdory. „A pod nikým menším než kapitánem Smithem. Jak se jmenuje?“

„Charles Lightoller, pane. Starý přítel. Byl jsem mu svědkem na svatbě.“

Arthur se zašklebil. „Nu, ne aby vás napadlo odejít za ním a k White Staru, první důstojníku. Vaši zářnou budoucnost vidím tady.“

Dean se usmál, ruce sepnuté za zády. „Děkuji vám, pane. Věřte mi, Cunard a *Carpathia* mi naprosto vyhovují.“

„Velmi dobře. Nespouštějte oči z můstku, Deane. Já půjdu zkontrolovat kurz.“

„Ano, pane.“

Arthur přikývl, pak se otočil zády k můstku a zamířil do navigační místnosti.

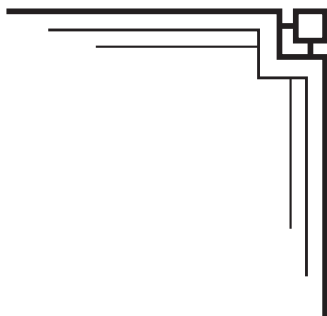
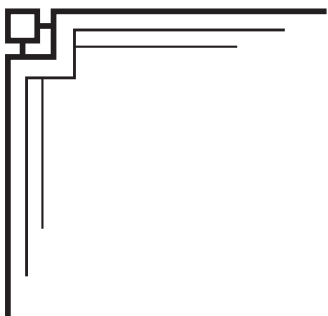
Na stěnách visely nákresy lodi, ale ty ho nyní nezajímaly. Ani podrobnosti o jiných právě plujících lodích a jejich kurzech, ačkoli si je dost důkladně chystal. Přesunul se rovnou k mapám týkajícím se současného kurzu *Carpathie*, navršeným v několika vrstvách na sobě, jako obvykle. Jejich kurz byl dosti jednoduchý a jistě také hladký, ale on byl pečlivý, obezřetný námořník. Tyto vlastnosti se mu mnohokrát osvědčily a hodlal na ně spoléhat dál, dokud bude schopen vyplouvat na moře.

Bissetova slova o ledu mu zůstávala ležet v hlavě, navzdory letitým zkušenostem s plavbami Severním Atlantikem. Pro ně led nepředstavoval hrozbu, a to ani při chladnějším počasí v poslední době. Trasa na to vedla moc teplými oblastmi a neměli projíždět žádnými problematickými místy. I tak ono varování povede v patrnosti až do chvíle, kdy se žádná další taková hlášení neobjeví. Nebyl typ muže, který staví ctižádost plavby nad bezpečnost svých cestujících a posádky.

Nakláněl se nad mapami, zaměřoval kurz pomocí kompasu, pravítka a tužky, svižně prováděl propočty a pokyvoval si u toho hlavou. I kdyby se potkali s nesnáze, bude to v nejhorším něco zanedbatelného a loď si více než dobře poradí s jakýmkoli obtížemi. Byla testována v nejvyšší rychlosti patnácti a půl uzlu, i ve svém věku, ale přiblížit se této rychlosti jistě nebude ani zdaleka třeba.

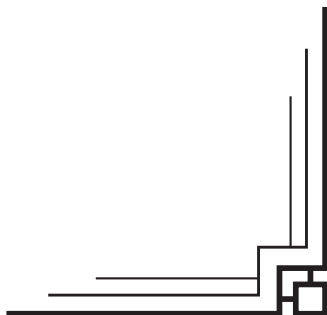
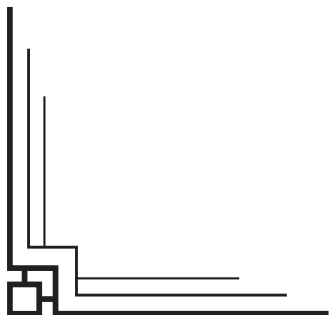
Spolehlivý, vyrovnaný a jistý. Přesně takový byl. Stejně jako *Carpathia*.

Nic jiného nebylo potřeba.

„Lod' byla tak přepychová, tak spolehlivá, tak ohromná. Takový zázračný stroj. Jeden ani nevěřil, že je na lodi – a v tom tkvělo ono nebezpečí. Provázelo nás klidné moře, jasné, hvězdné noci, čerstvé, příznivé povětrří. Nic, co by zmařilo naše potěšení.“

– Mahala D. Douglasová,
cestující na *Titaniku*, 2. května 1912

DRUHÁ KAPITOLA

RMS *Titanic* • 11. dubna 1912

„Mary! Kate! Pospěšte si. Našla jsem cestu do našich kajut!“ vykřikla Julia.

Catherine Connollyová se uchechtla a ohlédla se za sebe na svou přítelkyni Mary McGovernovou, která vypadala stejně pobaveně, zatímco si razily cestu davem bíle obkládanými chodbami spodní paluby.

„Julia si bude myslet, že neobjevila naše kajuty, ale hotový ráj na palubě, Mary. Co je na tom tak těžké – dát se lávkou do třetí třídy a jít podle značek?“

„Přesně tak,“ odpověděla Mary, přičemž v jedné ruce pevně svírala svou cestovní kabelu a slaměný klobouk v druhé. Široce se usmála, modré oči jí zářily. Pramínky světla hnědých vlasů jí vyklouzávaly z drdolu. „Velký objev, že, Julie?“

„Byla bych vám oběma vděčná, kdybyste si nechaly ty drzůstky,“ střílela po nich Julia Smythová přes rameno a zelené oči jí úplně tančily, jak to u ní bylo zvykem. „A neočekávám žádné námitky, až si budu vybírat postel jako první.“

Catherine – nebo Kate, jak si ráda nechala říkat – se dusila dalším záchvatem smíchu. „Jedeme v třetí třídě, Julie, hned na zádi lodi, a zatím víme jen to, že sdílíme kajutu s někým, kdo

nastoupil už v Southamptonu. Takže první z postelí už možná nebude volná.“

„V tom případě si i tak první vyberu z postelí, co zbyly.“ Julia zvedla bradu, měděné vlasy se jí zaleskly ve světle a pokračovala dál pečlivě vycíděnou, avšak úzkou chodbou kolem pokojů.

„S tím, kolik máš doma sourozenců,“ dodala Kate, „by mě nepřekvapilo, kdyby ses s naší spolubydlící v kajutě vlastnoručně poprala o to nejlepší místo ze všech. Řekla bych, že jsi na to zvyklá.“

Julia neodpověděla. Tedy ne že by na tom záleželo.

A Kate, nehledě na to, jak ji škádlila, neměla co do výběru postele žádné zvláštní požadavky.

Loučení s rodinou bylo těžké a bolestnější, než Kate očekávala, ale příslib shledání s Nellie v Americe jí byl dobrou útechou. Její sestra s manželem slíbili, že jí pomohou najít práci, jakmile se usadí. Měla tam lepší vyhlídky než v Irsku, ve všech ohledech, a o to šlo především. Potřebovala lepší příležitosti, než jí skýtalo Irsko, a dokonce i její matka to chápala.

Nezabránilo jí to v slzách, ale chápala to.

Julia a Mary v Americe hledaly podobné příležitosti a všechny tři navíc pocházely ze stejného hrabství, a tak se na toto velikolepé dobrodružství vydaly dohromady. Jak se jim podařilo ze všech lodí dostat zrovna na palubu *Titaniku*, byla záhada, hříčka prozřetelnosti, nebo prostě štěstí, ale nic z toho jim nezabránilo v nadšení.

Bylo úplně všude na lodi, na každé úrovni, dokonce i tady dole, několik pater pod procházející se elitou. Po slávě a úspěchu *Olympiku* chtěl být každý součástí *Titaniku*. S přítelkyněmi se nalodily v Queenstownu a Kate viděla, jak se to nadšení šíří od dětí mířících do druhé třídy až po paničky již na svých místech v třídě první. A zde, ve třetí... Nu, při počtu Irů, kteří nastupovali spolu s nimi, nebylo pochyb, že jakmile vyrazí na cestu, rozpoutá se bujně veselí.

„Tak jsme tady!“ zavolala Julia radostně, otočila se k jejich kajutě a šinula se dovnitř. „Ó! Dobré ráno, drahá. Příprav se na přepadení.“

Kate a Mary šly za ní a zubily se na svou bujaře optimisticou přítelkyni.

Když vešly dovnitř, na spodním lůžku seděla dívka. Nesměle se na ně usmívala.

„A s kým máme tu čest?“ zeptala se Kate a odložila své věci.

„Mary Glynnová,“ ozvala se nenápadná odpověď, v níž byla jednoznačně znát zpěvnost irštiny. Zarděla se a ruměncem jí v tvářích teď hrál prudkým kontrastem s jinak světlou pletí. Její široké tmavohnědé oči hleděly na ně všechny a rovněž tmavé vlasy měla spletené a vyčesané navrchu hlavy. „Z hrabství Clare.“

„No, tak teď máme dvě Mary v jedné kajutě,“ pronesla Julia a vytáhla si jehlici z klobouku. „A jestli ti nevádí sdílet pokoj se třemi holkami z hrabství Cavan, budeme společně až do New Yorku jedna veselá partie.“

Mary se usmála a pokynula do kajuty. „Vůbec mi to nevádí. Zabydlete se a pak vyrazíme na obhlídku lodí!“

„Já jsem Julia Smythová, to je Mary McGovernová a tohle Kate Connollyová. Tobě bychom mohli říkat ‚Mary z Clare‘ a jí ‚Mary Mac‘!“

Kate se usmívala, sundala si kabát a položila své věci na lůžko nejbližší k sobě. Se svými spolubydlícími se tu už cítila jako doma a byla ráda, že jsou všechny zhruba stejného věku – něco málo přes dvacet –, i když Mary z Clare mohlo být spíš blíž k osmnácti.

Kate se rozhlédla po malém prostoru. Byla to skromná kajuta, ale s čistými bílými stěnami, lososově růžovými podlahami a bytelnými lůžky, která skýtala nad hlavou víc prostoru, než měla doma. Jednu stěnu zdobilo umyvadlo.

Slyšela, že se do některých kajut vejde až deset cestujících, ale tato byla navržena jen pro čtyři. Byla za to ráda. Malý počet

lidí zase znamenal mnohem příjemnější cestu. Neslo to s sebou ale také skutečnost, že jejich kajuta byla docela stísněná ubikace.

Dole vlastně nebylo zas až tolik co prozkoumávat. Ze vši té parády, o níž se na *Titaniku* nesly zvěsti, toho na spodní palubě moc nebylo. Jistě, bylo to lepší než na jiných lodích, o tom neměla pochyb, možná o dost lepší, ale stísněná kajuta je stísněná kajuta a na tom se nic nezmění. To, že jich *Titanic* měl víc než jiné lodě, je nečinilo o nic působivější. Možná čistší, a stále byly cítit čerstvou výmalbou, ale jen stěží vyvolávaly kdovíjaký obdiv.

Rukou jemně stlačila polštář na svém lůžku, překvapená, že je vlastně docela měkký. Možná bude nakonec spodní paluba *Titaniku* fajnovější, než očekávala.

Ne že by na tom záleželo, když se to vezme všechno kolem a kolem. Vždyť jede do Ameriky. A novota lodi dodávala i pobytu ve spodní palubě na přitažlivosti. Plavba bude dostatečně příjemná a za pár dní přistane v New Yorku. Na tu dobu se dokáže uskrovnit.

Rozhlédla se kolem, napůl ucha poslouchala nadšené brebentění ostatních dívek v kajutě. Pokoj možná byl malý, ale příslib toho, co je čeká, byl nezměrný.

Dokud může, musí z tohoto zážitku vytěžit co možná nejvíc.

„Co to tam pro všechno na světě máš, Mary Mac?“ naléhala Julia, když začaly otevírat tašky a zabydlovat se.

Mary se trochu zarděla a ukázala jim malý balíček. „To je Země svatého Mogua. Opatrnosti není nikdy dost.“

„Co je Země svatého Mogua?“ zeptala se Mary z Clare.

Julia se s úsměvem otočila. „Říká se, že balíček Země svatého Mogua chrání před požárem nebo utonutím. Moje chůva ji celý život měla v kyblíku v kuchyni.“ Podívala se na Mary Mac. „Nebojíš se snad, že se na téhle lodi utopíme, že? To je směšné.“

Mary pokrčila rameny. „Opatrnosti není nikdy dost,“ zopakovala.

„Myslím, že by mi prospělo jít na malý průzkum,“ oznámila Kate, aby změnila téma. Čím méně času stráví namačkané jedna na druhou, tím lépe, bezesporu. „Kdo chce vyrazit se mnou? Julia? Mary? Jedna nebo druhá?“

„Já!“ postavila se Mary z Clare a uhladila si jednoduché bavlněné keprové sukně, pramínky vlasů se jí pomalu osvobozovaly ze zapleteného účesu.

Zbylé dvě dívky odmítly, a tak Mary s Kate společně zamířily ven.

„Copak na tebe v Americe čeká, Mary?“ zeptala se Kate, když procházely chodbou podle značek směrem ke společenským prostorám a protahovaly se kolem dalších cestujících hledajících své kajuty.

Prohnalo se kolem nich několik rozjařených dětí. „Tvůj milý? Rodina?“

Mary se krátce zasmála, překvapivě zpěvným hlasem, navzdory výsměšku, který v něm byl znát. „Žádný milý mě nečeká. Ani od žádného neodjíždím. Možná si nějakého v Americe najdu, ale teď je to prostě takhle. Budu bydlet u příbuzných ve Washingtonu, D. C. Co máš v plánu ty?“

Křik dítěte zabránil Mary hned odpovědět, když se kolem nich prohnala rozrušená matka s rudými tvářemi. Ubohá žena.

„Kate Connollyová, můžeš laskavě zpomalit?“

Kate se zmateně otočila a očima prohledávala chodbu a v ní různě roztroušené cestující. Jediný, koho na této lodi znala, byla Mary po jejím boku a její spolence, jež zůstaly v kajutě. Kdo na ni může volat jménem?

„Půjdu tak rychle, jak budu chtít, díky,“ odpověděl rázný irský hlas, který Kate ještě více vyvedl z míry.

„Na *Titaniku* určitě není jiná Kate Connollyová,“ mumlala za ní Mary a smála se.

Kate zavrtěla hlavou, rychle zamrkala a zahleděla se do chodby. Přála si, aby dokázala prohlédnout skrz dav a spatřit, odkud ten nový hlas vychází. „Neřekla bych to, ale zdá se, že Connollyovi jsou v Irsku úplně všude.“

Přišla k nim trojice směřících se žen, vzájemně do sebe zaklesnutých pažemi, což nebylo snadné vzhledem k tlačení v chodbě, ale tato trojice si poradila s každou překážkou. Jejich jednoduchý oděv napovídal, že náleží, stejně jako Kate a její spolence, na spodní palubu, ale jejich sebejistota a energičnost jako by se byly lépe vyjímalý při procházce po promenádě první třídy.

Kate se napřímila, když došly k ní, a rychle se usmála. „Volala některá z vás na Kate Connollyovou?“

„Já.“ Tmavovlasá dívka s nejbledšíma očima, jaké kdy Kate viděla, naklonila hlavu k jedné ze zbylých dvou. „Tohle je Kate Connollyová. Proč?“

„Já jsem Kate Connollyová,“ vysvětlila Kate a ukázala sama na sebe. „Z hrabství Cavan.“

Trojice se zasmála a druhá Kate Connollyová, která byla o fous starší než její spolence, ale oplývala touž energií, se zazubila a natáhla ruku. „Ráda vás poznávám. Dovolte, abych pochválila vaše překrásné jméno.“

Kate pokynula hlavou a doufala, že to vyzní jako zdvořilé přikývnutí. „Mě též těší. Odkudpak pocházíte?“

„Z hrabství Tipperary,“ sdělila jí druhá Kate. „A Katie Petersová a Katie McCarthyová jsou také odtamtud.“ Pokynula rukou na dvě přítelkyně po svém boku.

„Bože můj, jsme to ale matoucí banda.“ Kate ukázala na Mary. „Toto je Mary Glynnová.“

Skupinka jednotně pokývala hlavou.

„Nerada vás přerušuji,“ přidala jedna Katie. Měla světlé vlasy a jasně zelené oči a po tvářích rozeseť pihy, jež jí do-
dávaly šibalský vzhled. „Ale musíme vypátrat Katina milého,

Rogera Tobina. Má hrozný strach, že by si tady na lodi mohl najít nějakou jinou.“

„Hned zmlkni,“ okřikla ji modrooká Katie. „To tedy nemám.“ Usmála se na Kate a Mary. „Určitě se s vámi dvěma cestou někde na lodi ještě setkáme. Třetí třída nemůže být zas tak velká.“

Trojice se vydala dál a nechala Kate a Mary za sebou. Ty se na sebe podívaly s vyjeveným pobavením.

„Potkat další Kate Connollyovou na irské pevnině by mě hodně překvapilo – ale že ji najdeme tady v irských vodách?“ Mary zavrtěla hlavou a rázně vydechla. „Jak často se ti stane něco takového?“

Jistě, byla to neuvěřitelná náhoda. Ale ta trojice dívek byla dost milá a navzdory tomu, co řekla modrooká Katie, je ve třetí třídě určitě spoustu cestujících. Kate slyšela dohady, že jen ve spodní palubě je víc než pět set cestujících, a věřila jim. Možná během cesty ani nebudou mít důvod s tou trojicí znovu sdílet jeden prostor, nebo si dokonce zkřížit cestu. A jakmile dorazí do Ameriky, půjdou si každá svou cestou.

I tak by si však s tou druhou Kate Connollyovou ráda na chvíli poseděla, třeba při obědě, a dozvěděla se něco o jejím životě, zjistila, jestli mají kromě jména ještě něco společného.

Kdy k tomu bude mít další příležitost?

„Zázrak *Titaniku*, řekla bych,“ odpověděla Kate zlehka. Usmála se na Mary. „Dobrá. Tak pokračujeme? Společenské prostory by neměly být daleko.“

Mary přikývla a vydaly se dál, chodby se mezitím stále více plnily lidmi přicházejícími na palubu.

Velikost lodí byla pozoruhodná. Ačkoli se rozměry blížila jen několika městským blokům, jakmile jste stanuli na palubě, mohla klidně být jako celá země a dost dobře taky mohla vézt všechny lidi na světě. Učiněné bláznovství, pomyslela si Kate.

A skličující, když na to myslela moc dlouho.

Vzduchem se nesly jazyky všeho druhu, a tím, jak zde dole byli cestující v uzavřeném prostoru, se zvuky rozléhaly a zesilovaly. Některé jazyky Kate znala, ale bylo tu mnoho těch, co jistojistě nikdy neslyšela. Doprovázely je různé přízvuky, stejně tak jako rozmanité oděvy zdobily cestující. Jako by na jednom místě byly k vidění všechny kultury světa. Cestovatelská zkušenost Kate byla velice omezená, takže nedokázala rozlišit jednu kulturu od druhé, ale ty pestré barvy a vzory ji fascinovaly. Děti se chichotaly a k velké nelibosti svých rodičů pobíhaly po chodbě. V tomto nebyl mezi kulturami a tradicemi žádný rozdíl.

Stevardi vyvolávali různé pokyny ve snaze zorganizovat masy nových cestujících, ale jen málo z nich jim věnovalo pozornost.

„Ano, tou chodbou, pane!“ volal jeden stevard a v jeho zdvořilém tónu se začaly objevovat známky popuzení. „Ne, madam, pořád dál.“

„Vy tam! Nekopejte do toho obložení!“ křičel další stevard na nezbednou dvojici chlapců. Ve svém nažehleném bílém kabátu vypadal skoro až moc nadutě.

„Pojďte, hned, loď za chvíli odplouvá!“ křičel další.

Jejich hlasy se rovněž rozléhaly, ještě víc se však rozléhala nedostatečná odezva.

Kate se nad tím pousmála.

Se vším všudy to bylo hotové šílenství. Kate se pro jistotu chytila Mary za ruku, obzvláště když viděla, jak se poslední cestující ženou přes lávku jako o život a ještě víc ucpávají už tak dost stísněné chodby. Jak jen by mohly ke komukoli z nich doputovat jakékoli rozkazy či pokyny?

Odbočily do rozlehlé místnosti s několika stoly a spoustou židlí kolem nich. Některé oddíly zdobily dřevěné obklady, ale povětšinou tu na stěnách byla tatáž bílá výmalba jako všude

jinde. A trochu ironicky tu byly vystavené plakáty dalších lodí od White Star Line. Byla to jasná místnost, což kvitovala, se spoustou světla přicházejícího mnoha okénky.

O poznání lepší než mnoho dalších jídelen ve spodní palubě, napadlo ji, i když to nemohla říct s úplnou jistotou. Slyšela nejrůznější historky z cest svých bratránků a sestřenek a strýčků – o kryších pobíhajících po podlaze, nedostatku židlí při jídle a klaustrofobických pocitech v jídelnách. Všechno je třeba brát s rezervou, obzvlášť v její rodině, ale určitě na tom také bylo něco pravdy. Naštěstí neviděla žádné krysy a k jídlu bylo zajisté víc než dost místa.

„Docela pěkný prostor, jak tak koukám.“ Mary pokrčila rameny a s neutuchajícím úsměvem na rtech přešla pohledem ke Kate. „Myslím, že při jídle na tom zase tolik nezáleží.“

Kate se na ni usmála a potom ukázala ke dveřím. „Pojďme se podívat, co tu je dál. Myslíš, že tu někde najdeme tančírnu?“

„Tančírnu?“ Mary prudce zaklonila hlavu a smála se, když společně opouštěly místnost. „Ty si opravdu myslíš, že se zrovna tady bude pořádat ples nebo něco takového? Na to my tady dole nejsme dostatečně nóbl.“

„Co na tom?“ naléhala Kate. „Nóbl společnost bude mít svoje večere a večírky – proč bychom je neměli mít i my? Vsaдила bych se, že jeden či dva Irové na palubě si s sebou určitě vzali housle. To na taneček bohatě stačí. Rozparádíme se trochou pálenky a už to pojede. Dřív, než bys řekla švec.“

Mary zatřásla hlavou, když zahruly za roh, a přidrzle se smála na procházejícího stewarda, který si ji se zájmem prohlížel. „Jeden či dva Irové na palubě nás také jistě dokážou rozparádit.“

„O tom nepochybuji.“

Dívky se do sebe vzájemně zaklesly pažemi a pokračovaly v procházce po lodi. Cestou našly pánskou kuřárnu, kterou již

několik málo hostí využívalo, malou, avšak dobře situovanou společenskou místnost, jež se zdála stejně tak bezvýrazná, jak obecný byl její název, a prostor výstižně nazvaný „otevřený“, který bylo možné použít k celé škále účelů, obzvláště k tanci a hudbě, jak si představovala Kate.

Celkem vzato se Katin názor na loď zlepšoval s každou místností, kterou viděla. I na spodní palubě byla loď působivá co do velikosti, měřítka a parády. Vzvedmulo se v ní pokušení nějak proklouznout do horních tříd, i když věděla, že naděje, že spatří krásy ubytování v první třídě, je mizivá.

Krom zvuku lodních strojů a jemného drnčení stěn by jeden vůbec nepoznal, že je na lodi. Samozřejmě ještě neopustili přístav, takže se její pocit možná změní, jakmile vyplují.

Nellie jí prozradila, že jí při cestě do Ameriky bylo hrozně zle. Mořská nemoc ji neopustila, dokud nedojeli až do cíle. Jenže Nellie necestovala na takovémto vybraném zaoceánském parníku a Kate slyšela, jak se její bratři pár večerů zpátky bavili o tom, jak velikost lodi dokáže zmírnit projevy nemoci.

Nenapadlo ji zeptat se, odkud něco takového ví.

„Mary Glynnová, jsi to ty?“

Mary zpomalila krok a její paže v Katině strnula, když do výhledu vešel vysoký, přitažlivý mladý muž. Měl světlé vlasy a široká ramena, a když k nim přistoupil, bryskně si z hlavy strhl čepici.

Oči mu spočívaly jen na Mary a jeho úsměv byl nakažlivý. „Myslel jsem, že jsi to ty. Co tu děláš?“

„Co asi? Co bys řekl?“ zavtipkovala Mary, hlas se jí třásl v maličkém náznaku rozrušení. „Pluju do Ameriky, stejně jako ty.“

„Áno, jistě, a je moc milé, že dělám totéž co ty.“ Jeho úsměv byl teď ještě širší a modré oči se obrátily na Kate. „Omluvte mne.“ Lehce se uklonil. „Martin McMahan, k vašim službám. Jsem z hrabství Clare, jako Mary.“

Kate mu věnovala přátelský úsměv. „Kate Connollyová, hrabství Cavan. Neplést s Kate Connollyovou z Tipperary, jež je také na palubě.“

Martin pozvedl obočí. „Této lodi se jistě dostalo velkého požehnání, že se na ní nachází dvě dámy vašeho jména.“

„A ani jedné z nás nebudete nadbíhat, to vás ujišťuji,“ sdělila mu Kate s lehkostí.

„No vida, tohle mi říká a přitom se mnou ještě netančila,“ škádlil ji Martin a soustředil se zpátky na Mary. „Jsem dobrý tanečník, že ano, Mary?“

„Jsi báječný,“ odvětila Mary stroze, rty se jí na okrajích nemesle třepaly. „Pokud si dobře vzpomínám.“

Kate s úžasem sledovala svého nového přítele a přemítala, jaká ty dva asi pojí minulost. „Zajisté bude spousta příležitostí k tanci, až vyrazíme, že ano?“

„Pokud ne, postarám se o to,“ slíbil Martin, přičemž neustále upíral pozornost na Mary. „A připomenu slečně Mary svůj taneční um, neboť jej zjevně pozapomněla. Co ty na to, Mary?“

Úsměv Mary byl neznatelný, ale byl přítomen. „Možná se nechám přesvědčit.“

„Možná znamená naději.“ Nevázaně se rozesmál a pak si uvědomil, že je tu taky Kate. „A neodmítnu tanec s vámi, slečno Kate, až na něj dojde.“

Kate s pobavenou radostí pokývala hlavou. „Nejsem zrovna skvělá tanečnice, pane McMahone, tudíž by mi bylo potěšením, kdybyste mě něco přiučil.“

„Dobrá, potěšení bude na mé straně.“ Nasadil si čepici a kývl na obě dívky. „Na viděnou, slečno Connollyová. Slečno Glynnová.“

Ještě chvíli setrval pohledem na Mary, pak odešel kolem nich.

Mary pomalu vydechla.

Kate postrčila svou přítelkyni a vydaly se dál. „Myslela jsem, že jsi říkala, že na palubě nemáš svého milého, Mary.“

„Nemám,“ odvětila. „Martin McMahon má takovýto vliv na každou dívku v hrabství Clare. Nemám u něj žádné zvláštní postavení.“

„Odtud to vypadalo, že máš,“ zabroukala Kate žertovně. „Možná, že až dorazíme do Ameriky, budeš tou dobou už přece jen mít svého milého.“

„Zajisté, Kate Connollyová, a dávej si pozor na jazyk. Pojďme najít palubu třetí třídy, ano?“